

Oláh András

[valaki átsétált a hídon]

valaki átsétált a hídon
kétoldalt színes drapériák
alatta tisztázatlan mélység
tökéletes zárlat
a lendület alábbhagyott
senki nem indult utána
mintha nem volnának elég
jók a referenciák
helyette laborról laborra sodródunk
fölmérik értékeinket
egy kétismeretlenes egyenlet
rögzíti az utat a holnapig
kellenek a szóközök
az csak összeköt
így sem értjük egymást
pedig annyiféle nyelven beszélünk
a szenvedély kihűlt
ismerkedünk a fájdalommal
álruhában rejtőzik sejtjeink között
nem fegyelmez már semmi
lakhatatlan fényárban
fekszünk egymásba gabalyodva
de szívünk hajléktalan

fájdalmam maradsz

nincs több kilincselés
amúgy is folyton elkeveredsz
két panasz között
de míg van mitől elhatárolódn
az én fájdalmam maradsz
a bizalom ingadozik
nem kockáztatok
szeszélyeidet takargatod
s bár a könnyek a te arcodon
csorognak történeted az enyém is
ezt hívják esetlegességnek
tünetmentessé tehetnélek
de nem tudlak kihallgatni
eltűnsz hirtelen
s a különbségek
felismerhetetlenek
üres kagylóként sodródsz a partra
épp lemegy a nap
s elszíneződnek a gyulladt
szemű löszfalak

zárójelben

mióta zárójelbe tettél
hirtelen kiélesedett minden
látom az arcod
a lesütött szemek mérföldkövek
egyre szűkebb a tér
a szív atmoszáa véget ért
sírás marja a torkod
mindennek ára van
tudjuk mennyit ér a szó
de nem a válaszoktól kell félni
hiába hátrálsz
tükröm maradsz

kötéltáncosok vagyunk

tétován botorkálunk a téren
a villanyoszlopokon idegen zászlók
eltűntek a galambok is
józanodó részegséggel bámuljuk
az agyonmunkált átfestett falakat
a város mintha álarcot hordana
szétszakadt
a szív ritmusa is módosul
sokat kell várni míg visszasimulsz
kár hogy szeretni sem tudunk
elúszhatunk a végtelenbe
csak a hiány lesz nagyobb
ami elmúlt elveszett
a szomszédban háború dúl
házak csúszkálnak a hóban
vírusként fertőz a közöny
valami köztes létben élünk
kötéltáncosok vagyunk mindannyian

[dezertőr]

dezertőr vagyok

egyszer majd exhumálni kell
a csomagmegőrzőben
hagyott álmokat
mert összevetés nélkül
az emlék is
mellékvágányra fut

átmenetileg zárójelbe tettelek

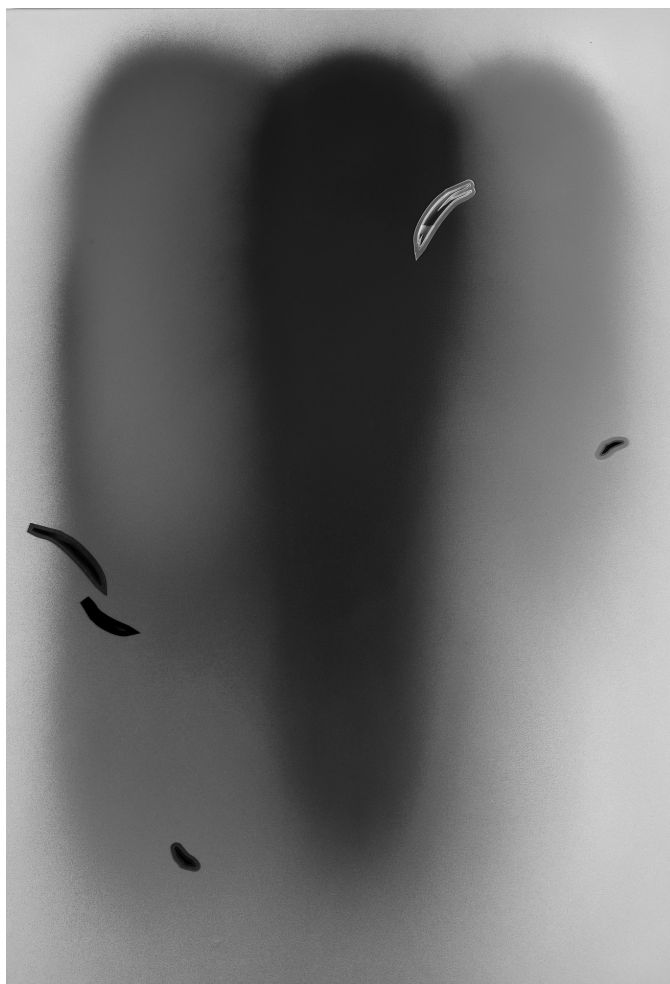
inkognitóban gyakoroltam
milyen lenne nélküled

ám végzetes baleset történt
nem jöttél haza

új időszámítás kezdődött

nyomodba szegődtem

azóta láthatatlanok vagyunk
s már nincs út
és nem épül híd sem
csak néma házfalak

Nemes Márton: *Pour in Pour Out 02*, 2018 (akril, lézervágott műanyag, vászon, fa, 196×136 cm)